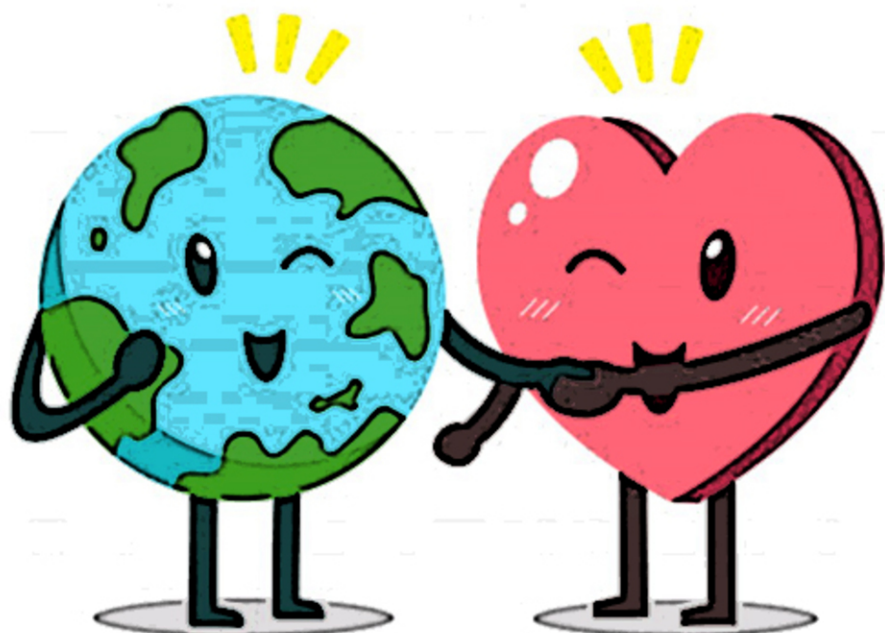

ကမ္ဘာ့ရပ်ဝန်းဆီက အိုအောင်

လှိုင်းကြာဖြူ (စာရိုး)

အပိုင်း (၁)

“နဂိုကတည်းကမှ ကမ္ဘာလောကြီးပေါ်မှာ သယံဇာတတွေ ရှားပါး
နေ တာ၊ နည်းသထက် နည်းလာရတဲ့ အထဲ လူဦးရေသိပ်သည်းများ
ပြားလာရင် အဲဒါ ကလေးတွေကို သုခဘုံဆီခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒုက္ခဘုံ
ဆီခေါ်တာ”

ဒေါက်တာရွှေထူးနောင်

လွမ်းည

အရှုံးဆိုတဲ့ အမုန်းကမ်းအလွန်မှာ

လွမ်းမိုးတွေသွန်း

ငါ့ဘဝနစ်မွန်းချိန်ဝယ်

ဝေးကွာနယ်ချစ်သူငယ်က

ရင်ခွင်သစ်ဝယ်ပျော်ပိုက်

သိလိုက်ရတဲ့ ဒီညမက

နောက်ထပ်ညတွေပေါင်း

အချစ်ဟောင်းကို မမေ့သရွေ့

နေ့တိုင်းမှာ တမ်းတ

အချိန်တိုင်းမှာ ဆွေးရတယ်

ညတိုင်းဟာ လွမ်းညတွေပေါ့ကွယ်။

* * *

အခန်း(၁)

ငါ မှားတာရှိရင် တောင်းပန်ပါတယ် xxx အို မင်းရဲ့ အနားမှာ ပဲ x
xx သံမှိုစွဲကပ်ထားသလို xxx အချစ်တို့ ရှိတယ် xxx မင်းရဲ့ စ
ကားတွေ ကြားနေချင်သေးတယ် xxx နင်လေ ခွဲလို့ မသွားပါနဲ့ xxx
အရင်လို ချစ်ခွင့်လေး ပြန်ပေးဖို့ တောင်းပန်တယ်

ဟော။

ခုတင်ပေါ်မှာ ခပ်လျော့လျော့ ထိုင်နေရာမှ ကြားလိုက်ရသော
သီချင်းသံကြောင့် ကိုယ်က ဆတ်ခနဲ တောင့်သွားသည် ။ တစ်ပြိုင်နက်
တည်း ထိုင်ရာမှ အလျင်စလို ထလိုက်ချိန်။

“ဒုတ်”

“အို”

ဘေးနားမှာ ချထားသော လက်ကိုင်တုတ်လေးက ခုတင်အောက်သို့
လိမ့်ကျသွားလေသည် ။ ခုတင်ဘေးမှာ ကပ်ပြီး ကြမ်းပြင်သို့ လျှောထိုင်
ချကာ လက်ကိုင်တုတ်လေးကို လိုက်စမ်းရင်း -

“မြတ်နိုးကတော့ ပြောသား တောင်ပေးလဲရင် ဖိုးသူတော် ထူလို့ ရ
တယ်။ ဖိုးသူတော်လဲရင် တောင်ပေးမထူနိုင်ဘူးတဲ့ ။ အင်းလေ
မြတ်နိုးပြောသလိုပါပဲ။ တောင်ပေးလေးက ငါ့ရဲ့ အဖော်လို့ ကို ဖြစ်နေ
တာကိုး။ အို ငါ ဘာတွေလျှောက်စဉ်းစားနေတာလဲ။ လေချွန်သံ ရပ်သွား

မှ ဖြင့်”

အတွေးနဲ့ အတူ လက်ကလည်း တောင်ဝှေးလေးကို ကိုင်မိသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လျင်မြန်စွာ ထရပ်လိုက်သည်။ ။

“ဒုန်း”

“အို ... နာလိုက်တာ”

စားပွဲခုံစွန်းကို ဝင်တိုက်မိသဖြင့် ခြေထောက်နာသွားတာတောင် ညည်းညူရုံကလွဲ၍ ရပ်မနေ ရဲ။ ပြတင်းပေါက်အနီးသို့ ရောက်အောင် ခပ်သွက်သွက်လေး လှမ်းနေရသည်။ ။

လက်က ပြတင်းပေါက်မှန်ကို ထိကပ်မိမှ ပဲ ရပ်တော့သည်။ ။

ငါ မှားတာ ရှိရင် တောင်းပန်ပါတယ် XXX အို မင်းရဲ့ အနားမှာ ပဲ XXX သံမှိုစွဲကပ်ထား သလို XXX အချစ်တို့ ရှိတယ် XXX မင်းရဲ့ စကားတွေ ကြားနေချင်သေးတယ် XXX နင်လေ ခွဲလို့ မသွားပါနဲ့ XXX အရင်လို ချစ်ခွင့်လေး ပြန်ပေးဖို့ တောင်းပန်တယ်

ကြားတော့ ကြားနေရသည်။ ။ သို့သော် ဘယ်ဆီကလာနေမှန်းမသိ။ အချိန်လည်း မှန်သည် ၊ ဘာကြောင့် မနက် (၇) နာရီမှာ အချိန်မှန် လေချွန်နေသလဲမသိ။ အို ... မသိဆို သျှင်ယွန်းနွယ် ဆိုတဲ့ သူမက ကမ္ဘာလောကတစ်ခုလုံးရဲ့ ဖြစ်ပျက်မှုများကို လျစ်လျူရှုထားရသော မျက်မမြင်မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့တာကိုး။

ဒီတောင်းပန်ပါတယ်ဆိုတဲ့ သီချင်းကို သူမ သီချင်းအဖြစ်နဲ့ နားထောင်ခဲ့ဖူးပေမဲ့ အခု လေချွန် သံလောက် မနှစ်သက်။

လေချွန်သူဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း မသိပေမဲ့ သူမ အဲဒီလေချွန်သံလေးကို နှစ်သက်မြတ်နိုး နေခဲ့သည်။ ။

သီချင်းစာသားမပါဘဲ လေချွန်သံသက်သက်တောင် ဒီလောက်နား
ထောင်ကောင်းလျှင် -

“အို ... ဟင့်အင်း”

သူမ ကယောင်ကတမ်းဆန်စွာ ခန်းဆီးစကို လှမ်းဆွဲချလိုက်သည်။ ။
ဝမ်းနည်းနာကျင်မှုနှင့် အတူ နံရံကိုမှီရင်း တအိအိထိုင်ကျသွားသည်။ ။ မျက်နှာကို လက်ဖဝါးနှင့် အုပ်ထားမိစဉ်မှာ ပဲ လက်ချောင်းများကြားမှ မျက်ရည်များ ယိုစိမ့်လာခဲ့သည်။ ။

စိတ်ကူးယဉ်ဆန်လှချည်လား သျှင်ယွန်းနွယ်ရယ်ဟု ကိုယ့်ဘာသာ
ကိုယ်ပဲ အပြစ်တင်မိရုံမှ အပ သူမ တတ်နိုင်တာ ဘာမှ မရှိ။ အဆုံးစွန်
ပြောရလျှင် သူမသည် ဤကမ္ဘာလောကကြီးအတွက် လူပိုကြီးတစ်ယောက်။ ။
ထိုသို့ပြောလျှင် ကိုကြီးတစ်ယောက် သူမရဲ့ လက်ကို ခပ်တင်းတင်း
ဆုပ်ကိုင် ကာ ဝမ်းနည်းသံဖြင့် -

“ဘာလို့ အဲဒီလိုတွေးရတာလဲ ညီမလေးရယ်။ ညီမလေးကို ဘယ်သူ
မှ လူပိုကြီးတစ်ယောက် လို့ မတွေးထားဘူး။ နောက်တစ်ခါ အဲဒီ
လူပိုကြီးဆိုတဲ့ စကား ဘယ်တော့မှ မပြောနဲ့ ။ ကိုကြီး မကြားရက်လို့ ပါ
”

ကိုကြီးက သူမကို ခပ်တင်းတင်းဖက်ပြီး ပြောလေသည်။ ။ မြတ်နိုးက
လည်း သူမရဲ့ လက်တွေ ကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ကာ -

“ဟုတ်သားပဲ သျှင်ယွန်းရယ်၊ ဘာလို့ အဲဒီလိုပြောတာလဲ။ ဟိုမှာ
ကိုကြီးငိုနေပြီ”

ကိုယ့်အပေါ်ချစ်သော အစ်ကိုဖြစ်သူနဲ့ ယောက်မဖြစ်သူတို့ ၏ အား
ပေးစကားကြောင့် သူမ အားမငယ်ရပေမဲ့ မျက်မမြင် ဒုက္ခိတ မိန်းမတစ်

ယောက်ဆိုတဲ့ အဖြစ်ကိုတော့ မည်သို့မှ လည်း ရှောင်လွှဲလို့ ရမည်မဟုတ်။

“အို ... သျှင်ယွန်း ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

စားသောက်ဖို့ လာခေါ်သော မြတ်နိုးက နံရံထောင့်လေးမှာ ကပ်ပြီး မျက်ရည်တွေစီးကျနေ သော သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ၊ နောက်ယောက်မဖြစ်သူရဲ့ အဖြစ်ကိုမြင်တော့ ပျာယာခတ်သွားသည်။ ။

သျှင်ယွန်းက မြတ်နိုးကို ခပ်တင်းတင်းဖက်ကာ မျက်ရည်မဆည်နိုင် ။ မြတ်နိုးက သျှင်ယွန်း ရဲ့ ကျောပြင်ကို အသာပွတ်ကာ -

“စိတ်ကိုထိန်းပါ သူငယ်ချင်းရယ်။ အတိတ်ကို ဘာမှ မတွေးဘဲ”

“မတွေးလို့ မဖြစ်ဘူး မြတ်နိုး။ အတိတ်မှာ တုန်းက ငါ့ရဲ့ မိုက်ပြစ်တွေက အခု ငါ့ကို ဒဏ်ခတ် နေတာ”

မြတ်နိုးရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းထွက်ကာ ခပ်ဆတ်ဆတ်လေးပြောလိုက်သော သျှင်ယွန်းကြောင့် မြတ်နိုး အချစ်မပျက်ဘဲ အလျှော့ပေးသည့် လေသံဖြင့် -

“ဟုတ်ပါပြီ ... တို့ မှားသွားပါတယ်။ လာထ အောက်မှာ စားဖို့ ပြင်ပြီးပြီ။ တို့ က သျှင်ယွန်း ဆင်းလာမယ်မှတ်လို့ စောင့်နေတာ”

“ဒီအချိန်၊ ဒီအချိန် ... ငါမှ အောက်ဘက် မဆင်းတတ်တာ”

အသက်တွေသာ တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ကြီးလာခဲ့သည် ။ သျှင်ယွန်းရဲ့ ချစ်ရာကောင်းမှုနှင့် ကလေးဆန်မှုလေးက မပျောက်သေး။ မြတ်နိုး သျှင်ယွန်းရဲ့ ပါးပြင်လေးကို အသာဆွဲလိမ်ကာ သဘောကျစွာ ရယ်ပြီး -

“ဟုတ်ပါတယ် .. တို့ ပဲ မှားတာပါ”

သျှင်ယွန်းက လက်တစ်ဖက်က တောင်ဝှေးကိုကိုင်ပြီး အခြားတစ်ဖက်က မြတ်နိုး၏ လက်ကို အားပြုကာ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ ။

သျှင်ယွန်းမျက်နှာသစ်တော့ မြတ်နိုးက အစစအရာရာ ကူပေးသည်။ ။ မျက်နှာကို တဘက် စောင်နှင့်သုတ်ပြီး နို့ရည်တစ်ခုပဲ မျက်နှာပေါ် အစက်ချပြီး စမ်းလိမ်းလိုက်သည်။ ။

မြတ်နိုးက တင်ပါးကျော်သော သျှင်ယွန်းရဲ့ ဆံနွယ်ရှည်များကို ညင်သာစွာ ဖြီးပေးရင်း -

“မနေ့ည (၉) နာရီလောက်က ကိုကြီးဆီက ဖုန်းလာသေးတယ် သျှင်ယွန်းရယ်။ နင်အိပ်နေ တာနဲ့ ငါလည်း မနှိုးတော့ဘဲ နေလိုက်တာ”

သျှင်ယွန်းက မြတ်နိုးရှိမည်ထင်သည့်ဘက်သို့ ခေါင်းလေးလှည့်ကာ

-

“ကိုကြီးက ဘာပြောလဲဟင်”

“ဟိုမှာ တစ်ပတ်လောက်ကြာဦးမယ်တဲ့ ။ နင့်အတွက်လည်း ဆရာဝန်နဲ့ ချိန်းထားတာရှိလို့ တဲ့ ”

“ဟင်း”

သူမ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ။ သူမကို ညီမလေးတစ်ယောက်လိုသာ မက သမီးတစ်ယောက် လိုပါ မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်အောင် ချစ်ခဲ့သော ကိုကြီးလည်း သူမအတွက်နဲ့ ပင်ပန်းလှ ပြီ။ ။ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးမဖြစ်ဘူး ဘယ်လောက်ပဲ ပြောပြော တကူးတက လုပ်နေရပြီဆိုကတည်းက ဝန်ထုပ် ဝန်ပိုးဖြစ်လို့ ပဲ မဟုတ်လား။

အခန်း(၂)

“ဒေါက်တာ ... ကျွန်မသားလေး ဘယ်တော့ဆင်းရမလဲရှင်။ ဟိုလေ ... သားက အမြဲတမ်း လှုပ်ရှားနေရမှ ကျေနပ်တဲ့ ကလေးပါ ဒေါက်တာ ရယ်။ အခုလို ဆေးရုံမှာ ဆယ်ရက်၊ ဆယ့်ငါးရက် လောက် နေရတော့ သူ့ခမျာလည်း ပျင်းနေရှာပြီ မဟုတ်လား။ အရမ်းအခြေအနေမဆိုးရင် အိမ်မှာ ပဲ နားခိုင်းလို့ ရမလားရှင်”

လူနာရှင်ရဲ့ မိခင်က အသက်သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ခန့် ခပ်ချောချော အမျိုး သမီးဖြစ်သည်။ ။

ဒေါက်တာရွှေထူးနောင်က ခုတင်ထက် လဲနေသောလူနာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။ အရွယ်က ဆယ့်ငါးခြောက် လူပျိုပေါက် ကောင်လေးဖြစ်သည်။ ။

ငြိမ်ငြိမ်လေး နေတတ်သည့်အရွယ်လည်း မဟုတ်သလို ယောက်ျား လေးလည်း ဖြစ်နေတော့ ဆယ့်ရက် ဆယ့်ငါးရက်လောက် ခုတင်ထက် လဲနေရတော့ ပျင်းနေတာ မဆန်းချေ။

ကောင်လေးက ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး သူတို့ ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အထူးကု ဆေးရုံသို့ ရောက်လာ ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

“လက်က နာသေးလား သား”

ကျောက်ပတ်တီးကိုင်ထားသောလက်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး မေးလိုက်

သည်။ နောက် ကြိုးနဲ့ ဆွဲ ထားရသော ခြေထောက်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

ခြေထောက်က ကားတံခါးထဲ ညှပ်သွားသည် ဆိုသဖြင့် လက်ထက်တော့ အခြေအနေဆိုး သည်။

“လက်က မနာတော့ပါဘူး ဆရာ။ ခြေထောက်ကတော့ ကိုက်တုန်းပဲ။ ညည အိပ်လို့ မရဘူး ဗျ”

“အငယ်ရယ် ... အဲဒါကြောင့် မာမီပြောတာပေါ့။ မင်းဟာလေ မာမီစကားကို ဘယ်တော့မှ နားမထောင်ဘူး”

“မာမီကလည်း ပွားတယ်ဗျာ။ ခြေထောက်က နာနေရတဲ့ အထဲ မာမီက တစ်နေ့အခါရှစ်ဆယ် လောက် ပွားနေတာ။ အသက်ထွက်ရရင် မာမီပြောဆိုတာနဲ့ တင် အသက်ထွက်လောက်ပြီ သိလား”

“ဟဲ့ အောင်မယ် ... မအေကိုများ ပြောနေလိုက်တာ။ ကျုပ်ပွားတယ်ဆိုတာလည်း တော့ကို စိတ်ပူလို့ ပွားတယ်ဆိုတာ ခေါင်းထဲထည့်ထားလိုက်။” ဖအေရဲ့ မျက်နှာက ခပ်ပြီးပြီး။ သားအမိတွေ မောင်နှမလိုနေပုံရ၏။ ထို့ပြင် ပိုက်ဆံရှိ လူချမ်းသာတွေမို့လားမသိ မအေက နုဖတ်နေအောင် ပြင်ထားပုံက သားနှင့် မောင်နှမဟုတ် ထင်စရာ။

ဖအေဖြစ်သူက သားရဲ့ ခေါင်းကို အသာပုတ်၍ သူ့ဘက်သို့ လှည့်ကာ -

“ခြေထောက်က ကိုက်နေသေးတယ်ဆိုတော့ ဆင်းလို့ မရသေးဘူး ပေါ့နော် ဒေါက်တာ”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်မ။ သုံးရက်လောက် စောင့်ကြည့်လိုက်ပါ။ သုံးရက်မြောက်လို့ သိပ်မကိုက်တော့ရင် ဆရာကြီးကို ပြောပေးပါမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာရယ်”

“ဟူး ... သွားပြီး”

ကောင်လေးက မင်းသားအိုက်တင်နှင့် သက်ပြင်းချကာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောနေတာကို ကြည့်ပြီး သူ ပြုံးကာ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

အခြားသော လူနာများကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုပြီး လိုအပ်တာများကို ပြောဆို။ ဆင်းရဲတော့ မည့်လူနာများကို လက်မှတ်ထိုးပေးပြီး နာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ ဆယ်နာရီခွဲ။

ဒီနေ့က ခွဲခန်းဝင်ရမည့်နေ့ မဟုတ်သဖြင့် သိပ် အလုပ်မရှုပ်ချေ။

သူ နားနေခန်းထဲရောက်တော့ ဂျူတီကုတ်ကို ချွတ်ကာ နံရံမှာ ချိန်လိုက်သည်။ နောက်မှီပါ သော ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း လည်ပင်းစေ့တပ်ထားသော ရုပ်အင်္ကျီရဲ့ အပေါ်ဆုံးကြယ်သီးကို ဖြုတ် ကာ ခဏနားလိုက်သည်။

“ကိုယ့်လူ စောလှချည်လား”

အခန်းထဲ ဝင်လာရင်း ပြောလိုက်သော ဒေါက်တာထွန်းဝေကို ခေါင်းဆတ်ပြီးပြလိုက်သည်။

“ဒေါက်တာကေသီသင်ကော မမြင်ပါလား”

“ဒီနေ့ အော့ဖ်လေ ကိုထွန်းဝေရဲ့ ”

“သေချာတယ်၊ ခဏနေ ဖုန်းဆက်လာတော့မယ် ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။ ပြောလို့ ပြော တာ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားနဲ့ ဒေါက်တာကေသီသင်နဲ့ သိပ်လိုက်တယ်ဗျာ။ ဂုဏ်ချင်းကလည်း ညီ၊ အရွယ် ချင်းကလည်း ညီ”

“ဘာလဲ ... အားကျနေတာလား”

“နိုး နိုး ... ဒါမျိုးက အားမကျစကောင်းပါ။ အေးဗျာ၊ ကျုပ်သာ ပညာ မစုံခင် အိမ်ထောင် မကျခဲ့ရင် အားကျကောင်း အားကျမိမှာ ဗျ”

“ကိုထွန်းဝေကတော့ ပြောတော့မယ်ဗျာ”

ရွှေထူးနောင်က ပြုံးပြောရင်း စားပွဲပေါ်မှာ မှောက်တင်ထားသော ဖတ်လက်စ ဆေးစာအုပ် ကို ဖွင့်ကာ ဖတ်နေလိုက်သည်။ ။

သူ့ရဲ့ စပယ်ရှယ် (specialize)လိုက်က အရိုးအထူးကုဖြစ်သော်လည်း သူ ယခုလေ့လာနေ သည် က မျက်စိနှင့်ပတ်သက်ပြီး သိချင်၍ တိမ်ကြောင့်မဟုတ်သော မျက်လုံးတွေကို ဘယ်လိုကုသရ မလဲဆိုတာ လေ့လာနေခြင်းဖြစ်သည်။ ။

“ဆရာကြီး စောဆိုင်အောင် ဒီနေ့ ဂျူတီမရှိဘူးလား ကိုထွန်းဝေ”

“ရှိတော့ ရှိတယ်။ ဒီနေ့ ခွဲခန်းနေ့ မဟုတ်ဘူး ဆိုတော့ တွေ့နိုင်မယ် မထင်ဘူး”

မျက်စိအထူးကု ဒေါက်တာစောဆိုင်အောင်ကို မေးတော့ ကိုထွန်းဝေ က ပြည့်စုံစွာ ဖြေပေး လိုက်သဖြင့် မတ်နေသော သူ့ကိုယ်ကြီး ပျော့သွား စဉ် စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားသော ဖုန်းက -

“ငါမှားတာရှိရင် တောင်းပန်ပါတယ် x x x အို မင်းရဲ့ အနားမှာ ပဲ x x x သံမှိုစွဲကပ်ထားသလို အချစ်တို့ ရှိတယ်”

“မပြောလား၊ ဒေါက်တာကေသီသင် မဟုတ်လား”

ဒေါက်တာထွန်းဝေရဲ့ ဗေဒင်ဟောချက်က ဒက်ထီမှန်သွားသဖြင့် သူ အီလည်လည်နှင့် ခေါင်း ညိတ်ရတော့သည်။ ။

“ငါမှားတာရှိရင် တောင်းပန်ပါတယ်၊ အို မင်းရဲ့ အနားမှာ ပဲ”

“ကိုကို အသိ အံ့ဩတယ်သိလား။ ဖုန်း ringtone လုပ်စရာ သီချင်းတွေ အများကြီး ရှိနေ လျက်နဲ့ ဒီသီချင်းကိုများ rington လုပ်ထားသေးတယ်။ ဘာကြီးမှန်း မသိဘူး”

ဟု ပြောခဲ့သည်။ ။

မဟုတ်ပါဘူးလေ။ ကေသီလို့ သူခေါ်တတ်တဲ့ သူမကိုယ်သူမ အသိလို့ ပြောတတ်တဲ့ ကေသီ သင်ဟာ အသေးအမွှားလေးကစ၍ သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးထိကိုပါ လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်ချင်သောသူ ဖြစ်သည်။ ။

စကားနည်းပြီး ဘာသိဘာသာနေတတ်သော သူ့ကို ကွေသီအတွက် လွန်စွာ ဆရာလုပ်၍ ကောင်းနေသည် ။ သူကလည်း လုပ်ချင်တာကို ခေါင်းမာမာနှင့် လုပ်တတ်ပြီး ပြန်မပြော နားမထောင်။

“ဟယ်လို”

“ကို ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ အသိ ဖုန်းဒီလောက်ခေါ်နေတာကို ဂျူတီကပြီးပြီ မဟုတ်လား”

“ကေသီရယ် ... သိပြီးသားတွေကိုပဲ ဘာလို့ ထပ်ခါထပ်ခါ မေးနေတာလဲ၊ လိုရင်းကို ပြော စမ်းပါ”

“ကြည့်စမ်း ... ကြည့်စမ်း၊ ကို ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ။ အသီဟာ ကိုနဲ့ လက်ထပ်မယ့် မိန်းကလေးဆိုတာကို ကို မမေ့ပါနဲ့ ”

သူ့စကားကြောင့် ကေသီက မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကာ ဆက်နွှယ်မှုကို အစဖော်လိုက်သည်။ ။

မိန်းကလေးဘက်က လိုက်လိုက်လျောလျော ရှိသလောက် အေးတိအေးစက် နေတတ်သော ယောက်ျား၊ မိန်းကလေးအပေါ် ညှာတာရမှန်း၊ ထောက်ထားရမှန်းမသိသော ယောက်ျားအဖြစ် ကေသီ ကက်ကက်လန်

ရန်ကုန်ပစ်ချင်ပေမဲ့ ကို့မျက်နှာကိုမြင်လိုက်တိုင်း ကေသီ ဒေါသစိတ်
တွေ ကို့ခြေရင်းမှာ ပုံကျသွားခဲ့တာ အခါခါ။

“ကေသီ ကျေးဇူးပြုပြီး လိုရင်းပြောကွာ၊ ပလိစ်”

ကိုဘက်က အနူးအညွတ်တောင်းပန်သည့်လေသံမို့ ကေသီက အနိုင်
ပိုင်းပြီးနှင့်ပြီးကာ -

“ဒီနေ့ ကေသီတို့ မင်္ဂလာပွဲအတွက် လိုမယ့်ပစ္စည်းတချို့ သွားကြည့်မ
ယ်လို့ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါ ကို ဆေးရုံမှာ စောင့်နေ၊ အခု
ကေသီ အိမ်ကထွက် လာပြီး ကို့ကို လာခေါ်မယ်”

“ဒါပဲမလား”

“အင်း ... ဒါပဲလေ၊ ဆီးယူဒါလင်”

ရွှေထူးနောင် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ဖုန်းကိုပိတ်ကာ ထိုင်ခုံပေါ်မှာ
မှီထိုင်လိုက်သည်။ ။

ဒီလောက် မိန်းမပီသလွန်းသော မိန်းမကို မေမေတို့ ဘယ်လိုရအောင်
ရှာလာခဲ့သလဲ မစဉ်းစား တတ်တော့ချေ။

ယောက်ျားတစ်ယောက်အပေါ် အချို့သပ်ခိုင်းမည်။ လိုချင်သည့်အရာ
တစ်ခုကို မရရအောင် တောင်းဆိုမည်။ မိန်းမပီသလွန်းစွာ သဝန်တိုတ
တ်သည်။ ။ စပ်စုတတ်သည်။ ။

ကေသီသည် အခြားသော သားရှင်များ အတွက် လက်မလွတ်ချင်စ
ရာ ကောင်းလှသော ချွေးမ ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။

သားဖွားမီးယပ် အထူးကုဆိုတဲ့ ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးကြီးကိုက နည်းနည်း
နောနော မဟုတ်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်လှပြီး ရုပ်ရည်လှပသူ။ အလှအ

ပနှင့် အလုပ်ကိုပဲ စိတ်ဝင်စားကာ “အိမ်ထောင်မှု သိမ်းထုပ်၊ အချုပ်အလုပ်” ဆိုတာ လာမပြောနှင့်။ ကေသီ လုံးဝ စိတ်မဝင်စား။

“မချက်တတ် မပြုတ်တတ်တာများ ဗေယူစရာလား သားရယ်။ သည်ခေတ်မှာ မိန်းကလေး တွေဟာ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ တန်းတူရင်ဘောင်တန်းနေပြီပဲ။ ငွေရှိရင် မီးဖိုချောင်ထိန်းသိမ်းဖို့ မပြောနဲ့ တစ်ခြံလုံးကို ကွပ်ကဲဖို့ အလုပ်သမားတွေ အပုံကြီးနော်။ မေမေကတော့ အသီလေးကို သဘောကျတယ်၊ ချစ်လည်း ချစ်တယ်”

“ခက်တာပဲ မေမေရယ်”

“အမယ်လေး ... သားရေ အခုမှ ဘာခက်နေတာလဲ။ စေ့စပ်တာဖြင့် နှစ်ပေါက်တော့မယ်။ စေ့စပ်ပြီး သိပ်မကြာခင် လက်ထပ်ခဲ့ရင် မေမေတို့ တောင် မြေးချီနေရလောက်ပြီ။ အခုမှ ဘာခတ်ချင် ရအောင် ဒါ အိုးပုတ်ကစားနေကြတာ မဟုတ်ဘူး နော် ဒါပဲ”

“ဟုတ်သားပဲ သားရယ်။ အခုမှ ကိုယ့်ဘက်က ငြိုငြင်ရိပ်ပြရင် သမီး ရှင်ဘက်ကို အားနာ စရာ”

တော်ရုံတန်ရုံ ဝင်ပြောခဲ့သော ဖေဖေကြောင့် သူ့ရင်ထဲမှာ ပြောချင်နေသော စကားလုံးတွေက အပြင်သို့ ထွက်ခွင့်မရတော့ချေ။

ရွှေထူးနောင်ဆိုတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ သူ့ရဲ့ တွေဝေမှုကြောင့်ပဲ အကြိမ်ကြိမ် ဆုံးရှုံးခဲ့ ရသည် ။ ဒီရဲကတွေဝေမှုကို သူမတွန်းလှန်နိုင်တော့ဘူးတဲ့ လား။

“တီ တီ”

စိတ်မောစွာ ခေါင်းယမ်းနေစဉ် ဖုန်း message တစ်စောင်ဝင်လာသဖြင့် စိတ်မပါ လက်မပါ စွာ ကောက်ယူကြည့်လိုက်

တော့ ကေသို့ဆီက ဖြစ်နေသည်။ ။

“ကို အသိ ကားပါကင်မှာ စောင့်နေတယ်”

ဖုန်းကို အိတ်ကပ်ထဲထည့်ကာ ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်သည်။ ။

သူဟာ ဒီလိုဘဝကနေ ရုန်းထွက်ဖို့ ဘယ်တော့မှ ကြိုးစား၍ မရ
လောက်အောင် ခေါက်သား ကျနေခဲ့ပြီ။

ကိုထွန်းဝေ ထိုင်ခုံဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဘယ်အချိန်ကတည်း
က ထွက်သွားမှန်းမသိ။ မတွေ့တော့ချေ။

* * *